

Η πιο ωραία μουσική στον κόσμο (Ιερομ. Χρυσόστομος Κουτλουμουσιανός)

/ [Πεμπτουσία](#)

Κάποτε, ενώ ξεκουράζονταν στη διάρκεια ενός κυνηγιού, η οικογένεια των Φιάννα-Φίν ξεκίνησε μια κουβέντα για το ποια είναι η πιο ωραία μουσική στον κόσμο.

«Πες μας εσύ», είπε ο Φιόν απευθυνόμενος στον Όισιν. «Ο κούκος που φωνάζει στο πιο ψηλό δέντρο», απάντησε ο εύθυμος υιός. «Καλός ήχος», είπε ο Φιόν. «Κι εσύ, Όσκαρ, ποια νομίζεις ότι είναι η πιο ωραία μουσική;» «Η καλύτερη από τις μουσικές είναι ο ήχος που κάνει το ακόντιο πάνω στην ασπίδα», απάντησε ο ρωμαλέος νέος. «Καλός ήχος», παρατήρησε ο Φιόν. Και τα υπόλοιπα παλληκάρια είπαν ο καθένας τί τον ευχαριστούσε: ο ήχος του ελαφιού που σχίζει το νερό, οι φωνές ενός μελωδικού κοπαδιού από μακριά, το τραγούδι του κορυδαλλού, το γέλιο ενός εύθυμου κοριτσιού, ο ψίθυρος ενός συγκινημένου. «Καλοί ήχοι όλοι αυτοί», είπε ο Φιόν. «Πες μας, αρχηγέ,» του είπε κάποιος, «εσύ τί σκέφτεσαι;» Και είπε ο Φιόν: «Η μουσική της κάθε στιγμής, αυτή είναι η ωραιότερη μουσική του κόσμου.» (Από την αρχαία Ιρλανδική Μυθολογία)

Η μουσική που κάθε στιγμή της ζωής φέρει μέσα της, με τα πεπραγμένα, τους λόγους και τις σιωπές της, τις αγωνίες, τις χαρές, τις λύπες: αρμονία, μελωδία, ρυθμός, αντίστιξη, μέτρο, άπειρο. Ποιος μπορεί να δει και να ακούσει μέσα στα ορατά τα αόρατα;

Μερικοί λένε: Δεν ζείτε μονότονα; Μα τίποτε δεν είναι ίδιο. Όπως η ιστορία δεν επαναλαμβάνεται, έτσι καμιά μέρα, καμιά στιγμή, καμιά εμπειρία δεν είναι ίδια με αυτήν που προηγήθηκε. Κάθε στιγμή φέρει τη δική της ευλογία, το δικό της νόημα και μήνυμα, μια λέξη από τον Λόγο, μια σιωπή από τον Νου. Γι αυτό και ο αββάς της ερήμου λέει: Μη χάνεις τη στιγμή, θα την αναζητήσεις και δεν θα την ξαναβρείς.

Ο Χριστός δίνει όραση στον τυφλό και ακοή στον κουφό. Όστε να βλέπουν μέσα στη νύχτα το εσωτερικό φως των πραγμάτων. Και να ακούν μέσα στον κεραυνό τη μουσική, και μέσα στη μουσική τον κεραυνό. Με άλλα λόγια, μέσα στις δοκιμασίες την πρόνοια, μέσα στον θάνατο τη ζωή, στον κατακλυσμό το βάπτισμα. Αλλά συνάμα να αντιλαμβάνονται και την άλλη όψη: την προειδοποίηση πίσω απ' την επιφανειακή ομορφιά, τον θάνατο πίσω από τις απατηλές εικόνες.

Οι λεπτομέρειες είναι η διαφορά. Ένα χαμόγελο, ένα ποτήρι δροσερό νερό στον αδελφό, λέει ο Χριστός, αυτά που εκπορεύονται εκ της καρδιάς χωρίζουν την κόλαση από τον παράδεισο. Ο κόσμος μας δίνει τόσες αφορμές, τόση ύλη για να ανάψει η καρδιά και να ενώσει τη φωτιά της με τη φωτιά των πραγμάτων. Η

καρδιά δίνει περιεχόμενο στα πράγματα. Η μάλλον το ανασύρει από το κρυμμένο τους μυστήριο. Κοινωνεί μαζί τους, αφού οι «λόγοι» πάντων των όντων κοινωνούν τον ένα άπειρο, δημιουργό Λόγο. Ο κόσμος ολόκληρος από την πρώτη του ύπαρξη, και μέσα σ' αυτόν ο καθένας μας, είναι ένα κείμενο, που διαβάζεται και συνεχώς γράφεται μέχρι το «τέλος» του.

Εκείνο μόνο που επαναλαμβάνεται, εκείνο που κάνει τη ζωή μονότονη και φορτική, που κάνει τα σημερινά να είναι «τα χθεσινά τα βαρετά εκείνα», είναι η ανθρώπινη μιζέρια, η άρνηση της ζωής που εξευτελίζεται σε ατέλειωτες σκιαμαχίες, η λησμοσύνη της ευεργεσίας, η προδοσία της ευλογίας. Για την ακρίβεια, στατική, ίδια κι απaráλλακτη είναι μόνο η αμετανοησία. Είναι η κόλαση που χτίζει το εγώ με τα υλικά της δημιουργίας.

Τούτο αρχίζει με την εξοικείωση, και η εξοικείωση φέρνει την περιφρόνηση, και η περιφρόνηση τη νωθρότητα, και η νωθρότητα την κατάθλιψη ή ακηδία, όπως την ονομάζουν οι πατέρες της ερήμου. Αρχίζει με την αίσθηση ότι κάθε ανατολή είναι πανομοιότυπη με όλες τις προηγούμενες. Κι όμως, αν καταφέρει να σταθεί κάποιος και να προσέξει, θα δει πόσο διαφορετική είναι από τη χθεσινή, στα χρώματα, στα σχήματά της, στη λειτουργία της: είναι η εισαγωγή ενός καινούργιου έργου, και παραπέρα, το σύμβολο της καινής κτίσης. Αυτή η αίσθηση και όραση του αληθινού δώρου δεν είναι η μετάνοια; Αυτή δεν κάνει την κάθε στιγμή μυστική συμφωνία για μια νέα ζωή;

Η ήσυχη, ταπεινή καρδιά, η ανοιχτή και δεκτική καρδιά, μπορεί να ακούει την ωραιότερη μουσική, τη μουσική της κάθε στιγμής, και να ψάλλει «δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἕνεκεν».

Πηγή: [Ιερά Μονή Κουτλουμουσίου](#)